

ת"פ 31096/11/21 - מדינת ישראל נגד בראה אבו מועמר

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 31096-11-21 מדינת ישראל נ' אבו מועמר

בפני בעניין:	כבוד השופט יואל עדן המאשימה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד וליד אלבז - פמ"ד
נגד הנאשמים		בראה אבו מועמר ע"י ב"כ עו"ד בת אל חיים יואל

גזר דין

האישום

1. הנאשמת הורשעה על פי הודאתה בכתב אישום מתוקן, בעבירה של סיוע לאחר מעשה, לפי סעיף 260 ו-261(1) לחוק העונשין.

על פי כתב האישום המתוקן, בתאריך 5.11.21, בסמוך לשעה 22:30, הבחינו מספר שוטרים בנאשמת כשהיא אוחזת בידה שקית. אחד השוטרים החל ללכת אחרי הנאשמת תוך שהוא צועק לעברה "משטרה, תעצרי". הנאשמת בתגובה פתחה את השקית שהחזיקה בידה בסברה כי היא מכילה כסף, והבחינה כי בתוך השקית יש נשק.

הנאשמת החלה במנוסה ובשלב מסוים במהלך ההימלטות, השליכה את השקית עם הנשק הצידה על הקרקע, וזאת בכוונה לסייע לאחר שהינו הבעלים של הנשק, בכוונה שיימלט מהעונש.

הנאשמת נעצרה על ידי השוטר, ובשקית שהשליכה ונמצאה ע"י השוטרים נתפס אקדח חצי אוטומטי ושתי מחסניות שהכילו סה"כ 18 כדורים בקוטר 9 מ"מ.

במעשיה אלה, הנאשמת סייעה לאחר ביודעה שעבר עבירה - החזקת נשק שלא כדין - בכוונה שיימלט מעונש.

הסדרי הטיעון

עמוד 1

2. הצדדים הגיעו בתחילה להסדר טיעון לפיו הנאשמת תודה בעובדות כתב האישום המתוקן, תורשע בעבירה המפורטת בו, תופנה לקבלת תסקיר שיתייחס לשאלת ההרשעה ולשאלת העונש, ולאחר קבלת התסקיר הצדדים ימשיכו ביניהם במו"מ בכל הקשור לעמדה העונשית תוך שעל פי ההסדר אין התנגדות כי ההגנה תטען לאי הרשעה לאחר קבלת תסקיר.

הנאשמת הודתה בעובדות כתב האישום המתוקן, הורשעה ונשלחה לקבלת תסקיר שירות מבחן, הוגשו בעניינה שני תסקירים, ולאחר שהוגש התסקיר השני, הודיעו הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון משלים בעקבות התסקירים.

על פי ההסדר המשלים, הוסכם בין הצדדים כי תוטל על הנאשמת ענישה הכוללת 140 שעות של"צ וצו מבחן לשנה. הוסכם כי המאשימה תעתור להשאת ההרשעה בתוקף וההגנה תעתור לביטול ההרשעה, וכי המאשימה תעתור למאסר מותנה וההגנה תעתור להימנע מכך.

כפועל יוצא מההסדר המשלים, המחלוקת בין הצדדים הינה בשאלה אם להותיר את הרשעת הנאשמת או להורות על ביטולה, וכפועל יוצא מכך האם יש להטיל מאסר על תנאי אם לאו.

תסקירי שירות המבחן

3. הוגשו שני תסקירי שירות מבחן.

מהתסקיר הראשון מיום 5.9.22 עולה כי הנאשמת בת, 21 רווקה מתגוררת בבית הוריה, הינה סטודנטית בשנה שלישית ללימודים אקדמיים בתחום ניהול מערכות בריאות, ובמקביל גם עובדת.

משפחתה מונה זוג הורים ושמונה אחים, אביה, אינו עובד בשל בעיות רפואיות, לאחר שנפגע באירוע אליס, המצב הכלכלי של משפחתה רעוע, הוריה מתפרנסים מקצבת נכות של האב ושכר נמוך של האם.

הנאשמת נעדרת עבר פלילי.

ביחס לאירוע, תיארה הנאשמת כי הבחינה בשקית שחורה ומתוך סקרנות ניגשה לשקית והבינה שמדובר בנשק. היא תיארה חווית פחד וחשש ומסרה כי לאחר שניות ספורות הגיעו כוחות משטרה. היא חוותה לחץ עמוק בסיטואציה, התרחקה אחורה וזה נראה כבריחה. הנאשמת ציינה כי היה עליה מיד למסור את הנשק למשטרה אך תיארה כי הדברים התרחשו במהירות ובשל תחושות הלחץ והפחד שחוותה באותה עת, התקשתה להפעיל שיקול דעת מושכל.

שירות המבחן התרשם מפער משמעותי בין תפקודה עד כה כפי שהוצג בפניו, לבין חומרת העבירה ומחוסר בהירות

באשר לנסיבות העבירה.

שירות המבחן מציין כי הנאשמת נעדרת דפוסים עברייניים ובעלת עמדות פרו-חברתיות. וכן התרשם מהמאמצים שעורכת על מנת להשתלב בחברה הנורמטיבית ולפתח דימויה העצמי ומסוגלותה העצמית, ומדברי הוריה בנוגע לתפקודה ולחשיבות שמעניקים להצלחתה ולשמירה על החוק.

שירות המבחן מציין כי התלבט, מחד הביא בחשבון את אופי וחומרת העבירה, וכן כי הנאשמת התקשתה להסביר את נסיבות מעורבותה והציגה מעורבו זו כמקרית, ללא שליטה וללא יכולת בחירה.

מנגד, הביא שירות המבחן בחשבון את הערכתו מיכולות תפקוד גבוהות, מהשתלבות חיובית במסגרות החיים, תפיסות פרו-חברתיות, והערכתם כי דפוסיים עברייניים אינם מאפיינים את הנאשמת, וכי זו מעורבות פלילית לראשונה בחייה, גילה צעיר, והיא נמצאת בשלבים של התפתחות וגיבוש זהותה - מה שעשוי להוות קרקע פורייה לשינוי ולהתקדמות.

לאור כל האמור, המליץ שירות המבחן על ענישה שיקומית הכוללת צו של"צ וצו מבחן.

לאור גורמי הסיכוי וכי היא עתידה להשלים בקרוב לימודי תואר ראשון במוסד אקדמי, והיא בעלת שאיפות להתפתחות מקצועית, ומציגה את תכניתיה לעתיד ללמידת מקצוע שמכיל רכיבים של סיוע לחברה ולאוכלוסיות המתמודדות עם חולי, לאור כל האמור, ועל מנת לא לפגוע באופציות תעסוקה עתידיות עבורה הומלץ לשקול את ביטול הרשעתה בדין.

בדיון שהתקיים לאחר קבלת התסקיר הראשון, התבקשה התייחסות הנאשמת לדברים שנכתבו בתסקיר שירות המבחן בקשר להתייחסותה לעובדות כתב האישום המתוקן.

ב"כ הנאשמת אמרה כי הנאשמת מודה בעובדות כתב האישום, ואין מדובר בתיאור סותר של האירוע בפני שירות המבחן. הנאשמת עצמה אמרה כי באחד מהמפגשים היתה מתורגמנית רק בחלק מהזמן, ומכל מקום היא מכירה היטב את כתב האישום וכל מה שכתוב בו נכון.

מתורגמן בית המשפט תרגם לנאשמת את מלוא כתב האישום המתוקן שוב, ולאחר הפסקה היא אישרה שוב את הודאתה בכל עובדותיו, וכי כל הכתוב בו נכון ומדויק.

הנאשמת נשלחה לקבלת תסקיר שירות מבחן נוסף בשלב מסוים.

מהתסקיר השני, מיום 23.10.22, עולה כי שירות המבחן בחן שוב עם הנאשמת את התייחסותה לעבירה, ואת קבלת האחריות על ידה. מהתסקיר עולה קבלת אחריות מלאה על ידי הנאשמת.

שירות המבחן חוזר על התרשמותו מיכולות תפקודה הגבוהות של הנאשמת, מהשתלבותה התקינה במסגרות, התמדה ושאיפה להצלחה, בפרט לאור כך שניכר שהיא עתידה לסיים לימודים אקדמיים.

שירות המבחן מתרשם מבחורה צעירה שמעמדה וכוחה במגזר אליו היא משתייכת הם נמוכים ולמרות זאת הנאשמת פועלת כדי לשפר את מעמדה על ידי עבודה ולימודים. כל זאת לצד הערכתם כי היא נעדרת דפוסים עברייניים ובעלת עמדות פרו-חברתיות, ושירות המבחן התרשם מהמאמצים שהיא עורכת על מנת להשתלב בחברה הנורמטיבית ולפתח דימויה העצמי ומסוגלותה העצמית.

לאור כל האמור, חוזר שירות המבחן על המלצתו הן ביחס לענישה השיקומית והן ביחס לביטול ההרשעה, לאור השלב בו היא נמצאת בחיים, של סלילת חייה בהיבטים שונים.

טענות ב"כ המאשימה

4. לטענת ב"כ המאשימה:

המאשימה עותרת להשארת הרשעתה של הנאשמת בעבירה בה הודתה, זאת לאחר ששקלה את כל השיקולים בתיק, גילה הצעיר של הנאשמת, העדר הרשעות קודמות, הודאתה לאחר תיקון כתב אישום באופן משמעותי בשל קושי ראייתי, ונלקחו בחשבון חומרת העבירה ונסיבות ביצועה.

המאשימה אינה מסכימה עם המלצת שירות המבחן לביטול הרשעת הנאשמת, זאת בין היתר בשל אי עמידתה של הנאשמת במבחנים שהפסיקה קבעה בכל הקשור לאי הרשעה.

על בית המשפט שדן בתיק הפלילי להעדיף את האינטרס הציבורי ולהרשיע את מי שנמצא אשם, בהתאם למבחנים שנקבעו בהלכת כתב, גם לאחר הליכי שיקום, ולהותיר את ההכרעה לגבי ההשלכות כלכליות/תעסוקתיות/קבלת רישיון או שלילת רישיון בידי הגורמים האחראים לכך.

נטען כי בתחילה לא היתה קבלת אחריות מלאה של הנאשמת בפני שירות המבחן עד שהעניין התברר בפני בית משפט.

בתסקיר אכן שירות המבחן מצייר תמונה חיובית ביחס לנאשמת, בכל הקשור להעדר דפוסים עברייניים, אך מנגד הנאשמת לא עברה הליך שיקומי, שירות המבחן מתרשם שישנו סיכוי טוב, וכי יש להטיל הענישה שיקומית.

מדובר בנאשמת שביצעה עבירה חמורה, שסייעה לאחר שביודעה שעבר עבירת החזקת נשק שלא כדין בכוונה להימלט מעונש.

לאור עבירות נשק המתרחשות לאחרונה, בית המשפט נרתם להילחם בתופעה זו באמצעות ענישה מחמירה שמעבירה מסר מרתיע הן ליחיד ולרבים. לכן בית המשפט מתבקש להשאיר את ההרשעה ולהטיל את הענישה המוסכמת וכן מאסר מותנה.

כמו כן, נטען כי ככל שהנאשמת תבקש לבטל את הרשעתה, עליה להצביע על נזק מוחשי וקונקרטי, ואף מידי, ואין לקבל את הטענה כי ייתכן ויגרם לה נזק עתידי בצורה תאורטית כלשהי, וכן עניין ההרשעה יכול להיבחן ע"י הגורם המוסמך ככל שהנאשמת תרצה לעבוד במקצוע כזה או אחר.

טענות ב"כ הנאשמת

5. לטענת ב"כ הנאשמת:

מתבקש לאמץ את המלצות תסקירי שירות המבחן, לביטול ההרשעה, על מנת לאפשר לנאשמת להגשים את חלומה להיות אחות אונקולוגית ילדים.

הוגשו אישור לימודים ונוהל הצהרת העדר רישום פלילי (סומנו נ/1), ותקנות בריאות העם.

הנאשמת רוכשת השכלה לעבודה בבית חולים, והרשעה בפלילים בהחלט תיפגע בסיכוייה להתקבל לעבודה. נטען כי כאשר מדובר באדם צעיר קיים קושי עם העמדת דרישה לקונקרטיזציה לפגיעה בו וקיים לו קושי להבאת ראיה משטרם בחר כל מקצוע.

נטען כי זו נקודת המוצא בעניינה של הנאשמת לעניין הוכחת הנזק. הנאשמת היום לומדת מנהל מערכות בריאות, זה התואר הראשון הכללי הבסיסי, ומפה היא יכולה לצאת להתמחות. הנאשמת חולמת להיות אחות אונקולוגית ילדים.

צריך להשאיר לנאשמת אפשרויות פתוחות גם כדי לשנות את דעתה בקשר לעתידה או להסב מקצוע בשנים הבאות. אמנם היא לא פוטר מעבודה בעקבות התיק הפלילי או הפסיקה את הלימודים, ולמעשה לא הגיעה לשלב של הפגיעה הקונקרטית בגלל שהיא עדיין צעירה.

ב"כ הנאשמת מפנה לרע"פ 8215/16 **יצחק נ' מ"י**, ונטען כי על פיו בנסיבות עובדתיות חריגות שאופפות את העבירה, ניתן להימנע מהרשעה, ומכאן נטען כי גם אם לא צלח נאשם באחד ממבחני הלכת כתב, או שהוא לא צולח את מבחני ההלכה באופן חד משמעי, הרי שנסיבות ביצוע העבירה יכולות לשמש שיקול מכריע בביטול ההרשעה.

ביחס לאירוע נשוא כתב האישום, נטען כי כל האירוע קרה בשנייה וחצי - שניות בודדות, התוצאה חמורה, תוצאה קשה,

אבל זה האירוע. סוג העבירה של סיוע לאחר מעשה, בנסיבות של כתב האישום, מאפשר את הוויתור על ההרשעה מבלי לפגוע בשיקולי ענישה, ונטען כי ברע"פ 8215/16 מדובר היה בסיוע לאחר עבירת רצח, ונקבע שניתן לבטל את ההרשעה, ומקל וחומר בעניינה של הנאשמת.

נטען כי ההרשעה תפגע בשיקומה ובעתידה של הנאשמת, והיא תכשיל אותה מלהתקבל לעבודה.

התבקש לתת משקל גבוה לנימוקי שירות המבחן, החוזרים בשני התסקירים ולפיהם מעמדה וכוחה של הנאשמת במגזר אליו היא משתייכת נמוכים, והיא נלחמת בעוני, בקשיים הכלכליים, משלימה את הלימודים ומשתלבת בחברה, יש לה רצון לתרום משמעותית לחברה, היא נעדרת דפוסים עבריינים, ומדובר בטעות אחת שאין ספק שלא תחזור על עצמה.

הנאשמת אמרה כי היא מצטערת על כל מה שעשתה ולא תחזור על כך.

דין והכרעה

6. לאחר בחינת העבירה בנסיבות ביצועה, נסיבותיה האישיות של הנאשמת, תסקיר שירות המבחן והמלצתו, וטענות הצדדים, באתי למסקנה כי בעניינה של הנאשמת מתקיימות נסיבות חריגות אשר מכוחן יש להימנע מהרשעה.

משנקבע כי אדם ביצע עבירה, עליו להיות מורשע, זהו הכלל ואי ההרשעה הינה חריג בהתקיים הנסיבות המיוחדות והחריגות אשר נקבעו, ושמורה היא אך למקרים חריגים ויוצאי דופן.

הימנעות מהרשעה מחייבת התקיימות שני תנאים מצטברים: כי בהרשעה יהיה כדי לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, וכי סוג העבירה בנסיבות המקרה המסוים, מאפשר הימנעות מהרשעה, ללא פגיעה מהותית בשיקולי ענישה אחרים.

בפסק הדין המרכזי בשאלת ההרשעה, ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מ"י, פ"ד נב(3) 337 (21.8.1997) נפסק בעמ' 341-342: "בפסיקתנו נקבע, כי המבחן ללא הרשעה הינו חריג לכלל, שכן משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם וראוי להטיל אמצעי זה רק במקרים יוצאי-דופן, שבהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה... אכן, ענישתו של נאשם היא אינדיווידואלית, ובית-המשפט בוחן עניינו של כל נאשם ונאשם ואינו קובע את עונשו אך על-פי מהות העבירה. ואולם, מהותה של העבירה, הצורך בהרתעת הרבים, ובעבירות שקורבן אינו הפרט אלא הציבור כולו אף הוקעת מעשי העבירה - בצירוף מדיניות ענישה אחידה ככל האפשר על יסוד שיקולים אלה - כל אלה משמשים כגורמים העלולים לגבור אף על שיקומו של הנאשם. הימנעות מהרשעה אפשרית אפוא בהצטרף שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים לעיל".

בע"פ 2513/96 מ"י נ' ויקטור שמש פ"ד נ(3) 682, בעמ' 683 (2.9.1996) נפסק: "שורת הדין מחייבת כי מי שהובא לדין ונמצא אשם, יורשע בעבירות שיוחסו לו. זהו הכלל. הסמכות הנתונה לבית המשפט להסתפק בהעמדת נאשם במבחן בלי להרשיעו בדין, יפה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן".

ובע"פ 9893/06 אסנת אלון לאופר נ' מ"י (31.12.2007), התייחסות גם לערך השוויון אותו מגשימה ההרשעה: "... הרשעתו של מי שעבר עבירה פלילית, היא פועל יוצא מהפרת הנורמה הפלילית, והיא מהווה חוליה טבעית הנגזרת מהוכחת האשמה הפלילית. הרשעת נאשם בעקבות הוכחת אשמתו מממשת את תכלית ההליך הפלילי, ומשלימה את שלביו השונים; היא מגשימה את ערך השוויון בין נאשמים בהליך הפלילי, ומונעת הפליה בדרך החלתו".

7. ראש וראשון לבחינת סוגיית הרשעה, הינו המעשה הפלילי בנסיבות ביצועו ותוצאותיו. מאלו נגזר משקלו של האינטרס הציבורי ביחס לאופן הראוי להשלים את ההליך, כמו גם שיקולי הענישה אשר יכולים להיפגע בשל ההימנעות מהרשעה.

יש להבחין בין שאלת ההרשעה לשאלת הענישה, לעיתים קיימים שיקולים דומים בשתי הסוגיות, אך הכללים שונים - "שאלת אי ההרשעה היא שאלה עצמאית ונפרדת אשר נבחנת במחוזותינו בהתאם לתנאי הלכת כתב". רע"פ 3195/19 יניב אגוזי נ' מ"י (4.7.2019) (סעיף 10 להחלטה).

בחינת נסיבות ביצוע העבירה במקרה זה מביאה למסקנה כי הגם שמדובר בעבירה חמורה, של סיוע לאחר מעשה, כאשר המעשה קשור לעבירת נשק, אין מדובר בנסיבות בהן ההימנעות מהרשעה תביא לפגיעה מהותית בשיקולי הענישה האחרים.

נסיבות ביצוע העבירה, כפי שמפורטות בכתב האישום המתוקן, מצביעות על אירוע נקודתי וספונטני אשר ארך שניות ספורות, ללא כל תכנון, והינו למעשה תוצאת הפתעה שהופתעה הנאשמת מתוכן השקית.

על פי כתב האישום המתוקן, הנאשמת פתחה את השקית שאחזה בידה בסברה שיש בה כסף. זוהי עובדה מוסכמת בכתב האישום המתוקן.

כאשר פתחה את השקית הבחינה כי בשקית יש נשק, ואז החלה במנוסה והשליכה את השקית עם הנשק.

הנאשמת לא הורשעה בעבירת החזקת נשק, או הובלתו, אך העבירה שהינה סיוע לאחר מעשה, קשורה לנשק, ומכאן יש לתת את הדעת לחומרה העולה מכך. בעת הזו יש להחמיר בעבירות נשק, וגם בעבירות הקשורות לנשק, גם אם אינן בהגדרתן עבירות נשק, ויש להדגיש את שיקולי הענישה של הרתעת היחיד והרבים.

ואולם, מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי לא מדובר במי שתכננה את המעשה, והאירוע כולו היה בבחינת הפתעה גם לה עצמה, וכאמור לא הואשמה בהחזקת נשק או הובלתו.

נשווה סיטואציה זו לסיטואציה באירוע נשוא רע"פ 8215/16 **אברהם יצחק נ' מ"י** (29.3.2017), שם בית המשפט העליון ציין, במקרה בו מדובר היה במי שהשליך מרכב בו נסע סכין מגואלת בדם לאחר שאדם נרצח, כי "**... מדובר בנסיעה קצרה ביותר, שככל הנראה לא אפשרה למערער לכלכל את מעשיו בקור רוח וללא לחץ. בנסיבות חריגות אלה, נראה בעיני כי אין מקום לעמוד על הרשעתו של המערער בדין**".

פרק הזמן בעניינה של הנאשמת אף קצר יותר. מדובר באירוע שאורך שניות ספורות בלבד מהרגע שבו היא מגלה שהשקית אותה היא מחזיקה מכילה נשק ותחמושת ולא כפי שסברה בתחילה - כסף. בהחלטה פתאומית, היא פותחת במנוסה ומשליכה את השקית.

מעשיה מקימים את העבירה של סיוע לאחר מעשה, אולם, יש לתת את הדעת לנסיבות המפורטות לעיל.

לא קיים כל תכנון, ולא היה בידי הנאשמת משך זמן לכלכל מעשיה בקור רוח וללא לחץ. מדובר בפעולה הנחזית להיות בגדר תגובה אינסטינקטיבית.

בהינתן האמור, אין מדובר בעבירה אשר נסיבות ביצועה אינן מאפשרות הימנעות מהרשעה ללא פגיעה מהותית בשיקולי ענישה אחרים. ניתן, בהתקיים המבחן הנוסף בהלכת כתב, להימנע מהרשעה. יש להוסיף כי זאת אף מקל וחומר מהנסיבות האמורות ברע"פ 8215/16 לעיל.

8. כידוע, על המבקש הימנעות מהרשעתו להראות קיומה של פגיעה קשה וקונקרטית בסיכויי שיקומו ולבססה באמצעות ראיות. ר' לעניין זה רע"פ 6403/18 **הרוש נ' מ"י** (28.11.2018). ואולם, הדרישה להצביע על פגיעה קונקרטית אינה בבחינת מבחן טכני וצריכה גם היא להיבחן על פי נסיבותיו של כל מקרה. הדרישה לקונקרטיזציה, כמו גם לראיות, אינה מנותקת מהנסיבות הספציפיות של כל נאשם, וצריכה להיבחן באופן אינדיווידואלי.

כך, מובן שכאשר מדובר בצעירים, אשר טרם החלו את דרכם המקצועית, ולעיתים אף טרם בחרו מה תהא דרך זו, יתקשו הם להביא ראיות ולהצביע על פגיעה קונקרטית, וקיים קושי להעמיד במצבים אלו דרישה דווקנית לקונקרטיזציה.

לפיכך, משמדובר בצעירים, קם לעיתים צורך להקל עם הדרישה לטענה לפגיעה קונקרטית כמו גם להבאת ראיות ביחס אליה. מובן, כי השאיפות התעסוקתיות, והתוכניות לעתיד, דינמיות יותר בגילאים צעירים, ובחינה צופה פני עתיד של פגיעה קונקרטית אפשרית, תוך הבאת ראיות לכך, קשה יותר.

זאת ועוד, נסיבות אישיות והסביבה החברתית והמשפחתית בה נמצא נאשם בנקודת זמן מסוימת, יכולות גם הן להשפיע על המשמעות של ההרשעה ביחס לפגיעה אפשרית עתידית באפשרויות השיקום.

נסיבותיה האישיות של הנאשמת, והמאמצים הרבים שהיא עושה להצלחה בשאיפותיה האקדמיות והתעסוקתיות, מצריכים לשקול באופן אינדיבידואלי את האפשרויות והמשמעות של פגיעה בשיקומה.

כך, מציין שירות המבחן כי מדובר ב"בחורה צעירה שמעמדה וכוחה במגזר אליו משתייכת, הם נמוכים", ומוסיף כי למרות זאת הנאשמת פועלת כדי לשפר את מעמדה על ידי עבודה ולימודים.

זאת לצד הערכת שירות המבחן כי היא נעדרת דפוסים עבריינים ובעלת עמדות פרו חברתיות.

לנסיבותיה אלו של הנאשמת, יש לתת את הדעת כאשר נבחנת שאלת אפשרות פגיעה בשיקומה.

לקשיים העולים, כאמור בתסקיר, ממעמדה וכוחה של הנאשמת בסביבתה, יש לתת משקל בבחינת הפגיעה האפשרית של הרשעה בשיקומה.

הדרישה להראות קיומה של פגיעה קשה וקונקרטית בסיכויי השיקום, הינה דרישה ראייתית לשם הוכחת קיומו של המבחן השני בהלכת כתב - **"על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם"**.

יסוד הפגיעה החמורה בשיקום הינו אינדיבידואלי, וקשור בנסיבות האישיות, החברתיות והמקצועיות הסובבות את הנאשם.

יכול ומהנסיבות האמורות ניתן יהיה ללמוד על הפגיעה החמורה בשיקום, אשר יכולה לנבוע מההרשעה. סבורני שכך הוא בעניינה של הנאשמת.

מעמדה וכוחה בסביבתה נמוכים, פועלת היא, כנגד הסיכויים, להשלים לימודיה, תוך כדי עבודה במקביל, זאת כאשר המצב הכלכלי של משפחתה רעוע, הוריה מתפרנסים מקצבת נכות של האב ושכר נמוך של האם, והיא עושה מאמצים רבים לקדם את מסוגלותה העצמית ולהשתלב בחברה נורמטיבית.

בהינתן נתונים אלו של בחורה צעירה אשר פועלת להשלמת השכלה ואפשרויות השתכרות, אל מול קשיים רבים העומדים כנגדה, הסיכון לפגיעה אפשרית באפשרויותיה לממש את המטרות הללו גבוה יותר, והצטברות קושי העולה מהרשעה אל הקשיים המובנים מהנסיבות האמורות, תהיה בעלת משמעות גדולה מהרגיל.

בנסיבות אלו יש לנקוט משנה זהירות ולבחון את הדברים במישור האינדיבידואלי של הנאשמת.

הקשיים האמורים, מביאים למסקנה כי הסיכון לפגיעה בשיקומה כפועל יוצא מהרשעה אינו אך בעלמא ואינו תיאורטי.

משמתווסף לכך היעדר עבר פלילי והתרשמת שירות המבחן בדבר עמדות פרו חברתיות וניסיונות להשתלב במסגרת נורמטיבית, הרי שיש לשאוף להסיר סיכון מהמשך התהליכים בהם הנאשמת מצויה.

לכך יש להוסיף כי מדובר בנאשמת בגיל צעיר, אשר הגם שנמצאת בלימודים כעת, בתחום ניהול מערכות בריאות, אין לדעת במדויק מה יהיה עיסוקה, ובאיזו מסגרת. מכאן, שקיים קושי ליישם בעניינה את הכלל לפיו פעמים רבות מותרים בידי הגורם המוסמך את הפעלת שיקול הדעת לעניין ההעסקה.

מכל האמור מוצא אני כי מתקיימים בעניינה של הנאשמת התנאים לחרג לכלל בדבר הרשעה.

לפיכך אני מורה על ביטול הרשעת הנאשמת.

לאור כך, הענישה תכלול את הרכיבים המוסכמים של של"צ וצו מבחן, ללא מאסר מותנה.

9. אשר על כן אני גוזר על הנאשמת את העונשים הבאים:

שירות לציבור - הנאשמת תבצע של"צ בהיקף של 140 שעות בתיאום עם שירות המבחן. מובהר לנאשמת כי הפרת צו השל"צ עשויה לגרום להפקעתו ולחידוש המשפט, ולדיון מחודש בשאלת ההרשעה והעונש.

צו מבחן - ניתן בזה צו מבחן לתקופה של 12 חודשים כלפי הנאשמת. הנני מחייב את הנאשמת לשתף פעולה עם שירות המבחן, הכל על פי הנחיות שירות המבחן. מובהר לנאשמת כי באם לא תקיים צו זה ניתן יהיה לחזור ולדון מחדש בשאלת העונש.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ח חשוון תשפ"ג, 22 נובמבר 2022, במעמד הצדדים.